

המכוור בפנינו... חיי הכנסת ארכו כחמש דקות בלבד.

ושבראש הכנסת הוקן, משה שרת, אך פתח את המושב, והספיק לומר כמה מלים שגרתיות על רצון המדינה למוג את גלויות ישראל ולהושיט את ידה לשלום ולידידות לשתי מדינות ערב השכנות, כאשר נערכה באולם שערויה חסרת-תקדים. חברי המפ"ל גגה החדשה קפצו ממקומם, השתערו על דוכן הגש אות באגרופים קמוצים בקראם לעומת הושבראש המכוור "בוגד!" "עור כר ישראל!" "שכיר ערב!"

תוך שניות מספר התפתח קרב-אגרופים, בו ניצחו הנציגים הצעירים של כנופית הר"ר אל את צירי "האיחוד הלאומי", שגילם הר"ר ממוצע עולה על חמישים. כעבור שלוש דקות דמה אולם-הכנסת לשדה-קרב נוטש, שרק נציגי "האחווה" מתרוצצים בין השולחנות ההפוכים. בני הראל, בעל הצלקת הגדולה על מצחו (ראיתיו זו הפעם הראשונה פנים אל פנים), ניגש לחלון ובישר להמון המריע בחוץ: "אחרי 27 שנות חרפה ובגידה נקמתי את ניקמת חללי תש"ח. קיימתי את הנדר שנדרתי לעצמי על קברם הרעון של חברי, כובשי הקסטל, לטהר את בית-המקדש של הדמוקרטיה הישראלית מן הטינופת שפשטה בארץ ככנת על גופו של ענק כבול..."

קוראי יתקשו להאמין כי האספסוף קיבל מלים מתועבות אלה בתשואות סוערות, כי שמקהלות של צעירים וצעירות צוחים ללא הרף, עד כדי שכרון, "אחריך בנימין, אחריך בנימין!" סיסמה שנגנבה ללא בושה משיר דבורה בתנ"ך. כל זה תוך הרמת שלוש אצבעות יד ימינם, הברכה הרשמית של המפ"ל.

הארץ היה העתון הראשון שקיבל בכרזה את החלטת הממשלה לפזר את הכנסת ולערך תוך חודשים בחירות חדשות. הוא הבטיח לקוראיו שאין כל ספק שדעת-הקהל הנאורה, שלמה עתה להכיר את פרצופם האמיתיים של בריוני "האחווה", תחזיר אותם ביום הבחירות לתהום הנש, ממנה צצו במקרה.

גילי מופתע

בנאר'שבע

מצדה זאבי ישבה בנוחיות על הספה, לגמה בהיסח הדעת כוס מיץ אננס מן הנגב. גליון העולם הזה, שעל שעריו הר"ר מיצה תמונת אביה על רקע של מפה צבאית מסומנת בחיצים, היה מונח לידה בלתי-פתוח. מבטה היה נעוץ בקיר ממול, עליו הטיל זכ"ר שיר הטלסינימה* את תמונתו של נשיא המדינה הנואם. דויד בן-גוריון הזקן נראה עייף מאד על המסך. נאומו, ששודר מארמון החורף בשדה-בוקר, פתח רשמית את מערכת הבחירות של "האיחוד הלאומי".

היה חסר בנאום אותו תוקף, שציין את בן-גוריון שלמני עשרים שנה. דבריו היו מדוכים דכים כמעט. "מאז שחדר ההיסטוריה של עמנו הורגלנו לחיות חיינו בין הגושם הגדול. ממלכת יהודה, שקמה בין מצרים ורבל, ממלכת החשמונאים שהתחזקה מעמד בין אנטיוך ואלכסנדריה, סמנו לנו הדרך. כבר בנאומי מיום האחד במאי 1955 אמר שר-הבטחון של אז, זמן רב לפני שקמה בחסות האטלנטים מדינת עירדן מצפון ור לפני שקמה בחסות הסובייטים מדינת מיצ-רב מדרומו, שמדינת ישראל נועדה ביד ההשגחה העליונה למלא תפקידה כחיץ בין העקם היריבים... כמו יוגוסלביה, אוסטריה, גרמניה ופינלנד, ישראל היא אחת ממדינות-ההפרד השומרות השלום בעולם... לא נתפתה להרפתקאות עקרות, לצינצוצה חרבות וברק כידום... ונכור דברי החכם היווני אפלטון, שקויה לשלטון הפילוסופים במדינה, ואת דב"ר י נביאי ישראל כי מציון תצא תורה..."

מצדה, בת ה-21, היתה מרוגזת, וברוגזה היתה עוד יפה מן הרגיל. לפני כמה דקות טילפן יורם והודיע שהוא עסוק. כמעט תמיד היה עסוק בימים אלה, בגלל פעולתו באיון מפלגה טפשית. מצדה לא היתה מעוניינת בפוליטיקה. הפוליטיקה שיעממה אותה. היא לא הבינה כיצד אנשים מבוגרים מסוגלים להתרגש על כך, כמו אביה, שאסר עליה להביא את יורם הביתה, בשיכון הקצינים הבכירים. אבא אמר שירום הוא נאצי. מצדה לא ידעה מה זה נאצי.

אותה שעה ישב יורם (ההשד הבלונדיני*)

* הטלסינימה מכשיר-הטלביזיה שהטיל את

פקודת בני הראל קבעה: תחום תושב לערביי ישראל. כל אחד מהם חייב לשאת תשלום ירוק עם האות "ע"

יום. הם חיים חיי הוללות בדירותיהם המפוזרות בקומה העשרים, שעה שאתם רועדים מקור באוהליב. זהו מחיר הבגידה, המחיר שבגללו הם מוכרים אתכם לערבים..."

המשך הנאום טבע בהמולה, כשההמון הר"ר נסער התנפל על כמת-הנאומים, טילק את גלילי בכוח. איש מהם לא ידע כי גלילי עדיין חי בחור וחצי בשיכון התתיקים של משק נען.

יורם, רכז ראשי לעניני תעמולה, היה מרוצה מאד. אותו בוקר נחלה "האחווה" (רשימה ש' - למען שפע, שיהרור ושלום) נצחון תעמולתי גדול, ויורם, שהכין אותו בכל הקפדנות של במאי, זכה למחמאות רבות. שר הבטחון, ישראל גלילי, טס לבאר-שבע וניסה לנאום במעברה. באמצע נאומו, כשהחל לענוש על צנע וחלוציות, נפסק הרמקול. לעיני מאות אלפי צופים, שעקבו אחרי האסיפה בשידור הטלסינימה, קפץ בני הראל על מכונית-המשא שלו, שצוידה במקרופון ונסת מחובר לרמקולים. הוא מטיף לכם לצנע ולרעב, צעק הראל בקולו

דמות מגושמת, כמעט גסה, התרוממה ב" כורכה ממול. היה זה "הפטיש", כפי ששימשה שדמי, מפקד פלוגות-הראל, אהב לקרוא לעצמו בעזרת תועמלניו. "תמיד אמרתי לך שכל הבחירות האלה הן שטויות. אני מוכן לדפוק אותן. תן לי רשות ואני אהפוך את הארץ על ראשה. כמה מאות פגרים, והעסק יהיה ביינינו."

לירום עצמון
יש רעיון

בחדר לא שרר מצב-רוח של נצחון. ה-

"והצבא?" שאל בני באירוניה. "ימסרו לכם את הטאנקים?" הוא הוסיף לפסוע.